

[Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen.] bindelse hermed overvejelse af mulighederne for inden for centraladministrationen i højere grad at anvende ikke-akademisk personale.

I december 1968 henstillede Statstjenestemændenes Centralorganisation II med tilslutning fra Danske Statsembedsmænds Samråd, at arbejdet i det personalepolitiske udvalg blev stillet i bero under hensyn til, at det på mange områder ville blive sammenfaldende med det arbejde, som skulle udføres af det udvalg, som den 15. oktober 1968 var blevet nedsat til at undersøge mulighederne for en revision af de gældende regler om samarbejdsudvalg inden for statens styrelser.

Selv om der ikke behøvede at være tale om et sammenfald af arbejdsopgaver i de to udvalg, fandtes der en så nær forbindelse mellem dem og deres interesseområder, især således at resultatet af overvejelserne i udvalget af 15. oktober 1968 om samarbejdsforholdene ville kunne ændre grundlaget for det personalepolitiske udvalgs arbejde, at det måtte anses for rimeligt at inødekomme den nævnte anmodning fra organisationernes side. Man lagde her også vægt på, at der var en bredere personalerepresentation i 15. oktober-udvalget.

Der er i denne sammenhæng også grund til at nævne, at der i fortsættelse af arbejdet i tjenestemandskommissionen er blevet nedsat et permanent stillingsvurderingsråd med et tilhørende sekretariat. I takt med dette råds arbejde, som personaleorganisationerne ligeledes deltager i, vil der fremkomme systematiserede stillingsbeskrivelser, som kan danne grundlag for bedømmelsen af, hvilke uddannelser der er nødvendige for at kunne bestride de forskellige grupper af stillinger.

Udvalget af 15. oktober 1968 om samarbejdsudvalg offentliggør om kort tid — jeg regner med, at det kun drejer sig om ganske få dage — en betænkning med et udkast til nye regler om samarbejde og samarbejdsudvalg i statens virksomheder og institutioner. Det er bebudet, at udkastet bl. a. indeholder forslag om medbestemmelse for samarbejdsudvalg med hensyn til principperne for ansættelser og forfremmelser. På det grundlag, som herved kommer til at foreligge, vil lønnings- og pensionsministeriet i samarbejde med de respektive personalerogani-

tioner overveje, på hvilke områder der måtte være behov for at videreføre arbejdet i det personalepolitiske udvalg, herunder også for så vidt angår det spørgsmål, som er det centrale for hr. Ivar Nørgaard, nemlig spørgsmålet om, hvor der er, og hvor der ikke er behov for eller bør anvendes akademisk arbejdskraft.

Hr. Ivar Nørgaard henviste til en konkret sag. Det er klart, at det her er finansministeren, der er ansættelsesmyndigheden. Jeg har ikke haft lejlighed til at sætte mig ind i den pågældende sag. Jeg har fået en anmodning om en forhandling, og indtil den forhandling har fundet sted, er selve sagen stillet i bero, men finansministeriet må være den ansættende myndighed. Jeg vil sige det på den måde, at lige så vel som det, at man ikke er akademiker, ikke skal være en diskvalifikation i sig selv, så skal det modsatte naturligvis heller ikke være tilfældet.

Ivar Nørgaard: Jeg synes ikke, jeg fik noget knivskarpt og krystalklart svar på det spørgsmål, jeg stillede, men det er da ganske givet godt, at der nu bliver gjort noget for en demokratisering af de offentlige arbejdspladser, at vi får nedsat sådanne samarbejdsudvalg, som får indflydelse på de områder, jeg her har nævnt. Men der er altså, siden tjenestemandsløven blev gennemført, ikke sket afgørende ændringer i retning af det, tjenestemandsløven tilsiger.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke falder inden for lønningsministerens område — det mener jeg nemlig det gør — at angive retningslinjer for, i hvilket omfang der skal ansættes folk på overenskomstbasis, og i hvilket omfang der skal ansættes folk på tjenestemandsbasis. Det forekommer mig, at noget sådant skulle være drøftet af et udvalg, som skulle komme med en indstilling, og jeg finder, at det er så vigtigt et spørgsmål, at folketingets lønningsudvalg burde have mulighed for at tage stilling til sådanne retningslinjer, før de bliver ført ud i livet, og jeg har forstået, at der skal føres retningslinjer ud i livet fra 1. april i år.

Det andet spørgsmål er, om det dog ikke er rimeligt, at alle ministre i denne regering, også selv om de ikke direkte har med tjenestemandreformens at gøre, altså in casu finansministeren, følger det princip, at det er de bedst egnede, man ansætter i ledende